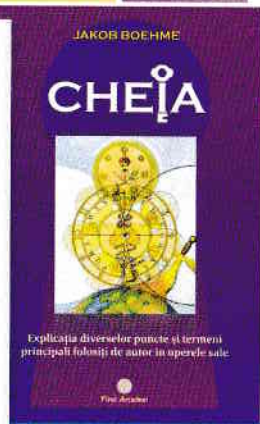
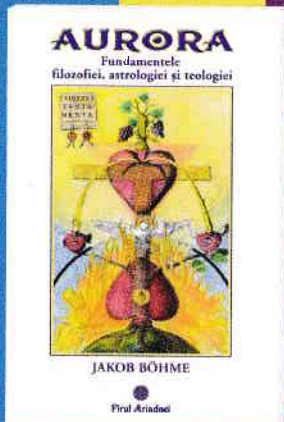
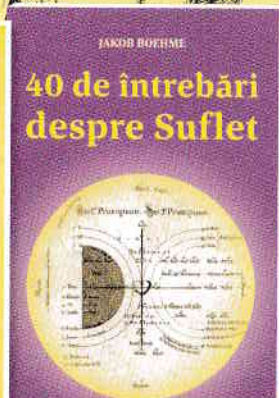
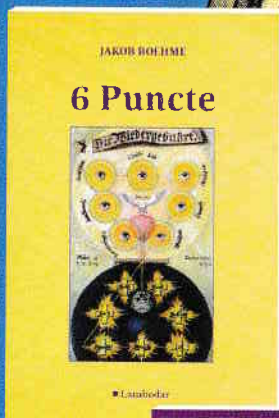
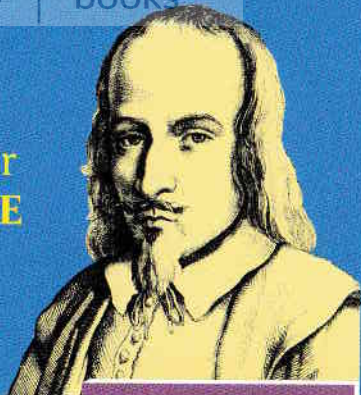


LBRIS

We know
books

De același autor
JAKOB BOEHME



Jakob Boehme

TESTAMENTELE LUI IISUS

CARTEA I

Sfântul Botez, cum este necesar să fie înțeles
în fundamentul lui și de ce este important
ca un creștin să fie botezat

CARTEA a II-a

Sfânta Cină a Domnului Iisus, ce este aceasta,
care sunt beneficiile și rezultatele ei, cum se poate
participa cu vrednicie la ea. Cum este necesar
să fie înțelese toate acestea, în conformitate cu
Vechiul și cu Noul Testament

Prezentate pe baza adevărului teosofic, cu ajutorul celor
3 Principii ale Revelației dumnezeiești, și dezvăluite
fiilor lui Dumnezeu pentru informarea și înțelegerea lor.
Scrise în anul lui Cristos 1623, de către Jakob Boehme
din Old Seidenberg, *alias* Teutonicus Philosophus.

●Lambodar
2024

CUPRINS

Prefață..... 3

CARTEA I

**Sfântul Botez, cum este necesar să fie înțeles
în fundamentul lui și de ce este important
ca un creștin să fie botezat**

Capitolul 1

Modul în care rațiunea se vede pe sine într-o
manieră de creatură, și ce anume consideră
despre Cristos și Testamentele lui Cristos 13

Capitolul 2

Instituirea Botezului, ce este acesta, cine este
botezat și cum este botezat. Cum este necesar
să fie înțeles botezul cu apă..... 25

Capitolul 3

O instrucțiune scurtă și fundamentală despre
modul în care omul este botezat de Duhul Sfânt
cu suferința, moartea și învierea lui Cristos, în
trup și suflet..... 37

Capitolul 4

Botezul cu apă realizat în exterior, adică de mâna
omului. Cine este vrednic să realizeze acest botez;
ce prunc botezat este vrednic să primească acest
botez. Ce se petrece când mâna care botează nu
este vrednică; ce se petrece cu un prunc nevrednic.
Este necesar ca în aceste vremuri toate acestea să
fie luate în considerare cu o extremă atenție..... 45

CARTEA A II-A

**Sfânta Cină a Domnului Iisus, ce este aceasta,
care sunt beneficiile și rezultatele ei, cum se poate
participa cu vrednicie la ea. Cum este necesar să fie
înțelese toate acestea, în conformitate cu Vechiul
și cu Noul Testament**

Instrucțiuni pentru cititor 62

Capitolul 1

Fundamentul Vechiului Testament
și cum acest testament a fost
în mod clar preferat de către evrei 63

Capitolul 2

Cina cea de Taină din Noul Testament; modul în care
modelul a devenit substanță 74

Capitolul 3

Modul în care ucenicii lui Cristos
au mâncat și au băut trupul și sângele
lui Cristos, cum este necesar
să fie înțelese aceste aspecte 82

Capitolul 4

Diferențele existente la o astfel de participare, ce
anume primesc cei nevrednici prin acest Testament;
cum este necesar ca omul să se pregătească (în mod
drept) pentru această participare, pentru ca el să fie
cu adevărat vrednic de ea 97

Capitolul 5

Conflictele, certurile și disputele
celor învățați cu privire la Testamentele
lui Cristos; ce rezultă din acestea
și ce este necesar să avem în vedere
în această privință..... 111

CARTEA I

**Sfântul Botez, cum este necesar să
fie înțeles în fundamentul lui
și de ce este important
ca un creștin să fie botezat**

Iisus le-a spus ucenicilor:

*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile,
botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al
Sfântului Duh. Cine va crede și se va boteza va fi
mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit.*

Capitolul 1

Modul în care rațiunea se vede pe sine într-o manieră de creatură, și ce anume consideră despre Cristos și Testamentele lui Cristos

Toate conflictele și neînțelegerile cu privire la Ființa lui Cristos și la Testamentele pe care El le-a lăsat în urmă izvorăsc din rațiunea defectată a creaturii, care a devenit stăpâna tuturor lucrurilor și ființelor, care ia în considerare doar multiplicitatea de ființe, varietatea și diferența ființelor, care se pierde astfel în această perspectivă, făcând să se separe și să răspândească aceste gânduri în multiplicitatea de ființe, astfel încât acestea nu mai pot vedea originea (fundamentul) din care au apărut. Astfel, în confuzia și rătăcirea lor, ființele se separă de Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu și de Dumnezeirea veșnică. Căci în Cuvântul rostit există toate ființele, împreună cu înțelegerea, rațiunea și gândurile, în El își au temeiul și începutul.

Căci, dacă Dumnezeul abisal, ne-natural, lipsit de creatură, adică Dumnezeul cel Unic și Veșnic nu ar mai rosti Cuvântul Său, iar această rostire ar înceta, atunci nu ar mai exista nici rațiune și nici gânduri; de asemenea, nici Natură, nici creatură și nicio altă ființă. Atunci ar fi un etern Nimic, căci întreaga viață ia naștere din suflul Celui Veșnic, adică din Adânc, și nu ar mai putea exista capacitatea de a crea în Cel Veșnic, acea calitate din care poate fi creat orice.

Căci, pentru a exista această capacitate de a crea în cazul unei anumite forme, atunci este necesar să fi existat și o cauză din care a luat naștere forma. Iar Dumnezeu nu ar mai fi atunci unicul Dumnezeu, care nu are cauză, timp și loc. Tot ce are un început are și o cauză, însă ceea ce nu are început este lipsit de cauză și formă.

Fiecare început își are originea în Cel Veșnic, prin suflarea Celui Veșnic, și astfel Cel Veșnic ajunge să fie vizibil, perceput și găsit în Sine Însuși, printr-o mișcare și formare din propria Ființă. Fiecare ființă vizibilă și invizibilă, spirituală și materială își are originea în suflarea Celui Veșnic, și își are cauza în Acesta, căci începutul fiecărei ființe este doar o imaginație (o modelare imaginativă) a Ființei Veșnice, care se manifestă pe Sine prin dorința manifestată prin imaginație; Ea se modelează pe Sine și astfel prinde viață într-o formă asemănătoare Sine Însăși, căreia îi dă viață suflând asupra ei și devenind astfel o viziune a Celui Veșnic asupra Lui Însuși.

Suflul este Cuvântul cel veșnic al Divinității nemărginite; este o manifestare (o suflare) rostită a Celui Adânc într-un temei (o esență), a nesubstanțialului în substanțial. Întreaga Creație, cu tot ceea ce este rostit (și manifestat) prin separabilitatea vorbirii, își are începutul și cauza în Cuvânt. Iar fiecare viață constă în separabilitatea vorbirii, în care imaginația nemodelată din suflare se manifestă ca separabilitate. În aceasta ajunge să fie înțeleasă sensibilitatea (capacitate de simțire a) unicei Vieți, unde Unicul se vede pe Sine în multiplicitate.

De asemenea, astfel este înțeles temeiul proprietăților (caracteristicilor), prin aceea că separarea dorinței (manifestarea dorinței) face să apară o dorință individuală, ceva care devine esențial sau substanțial. În ea sunt incluse cele 7 forme ale Naturii, precum și originea lor, așa cum se afirmă în celelalte scrieri ale noastre.

De aceea afirm că motivul pentru care oamenii argumentează și se ceartă cu privire la Dumnezeu, la Cuvântul, Esența, Ființa și Voia Sa, este că înțelegerea lor este separată cu totul de centrul sau temeiul ei. Această separare în sine însăși nu este altceva decât faptul că proprietățile (entitățile care au fost manifestate din rostirea veșnică a Cuvântului, devenind o viață a creaturii) au ajuns să aibă voință proprie, fiind preocupate de ele însele, de voința lor concepută de ele însele, separându-se astfel de aspirația veșnică către Cuvântul rostirii veșnice. Astfel, ele s-au adus într-o stare de simțire proprie în cadrul Naturii, confundându-se cu formele Naturii, unde toate gândurile și simțurile sălășluiesc, și trăiesc astfel fără Unicul Dumnezeu perceput în gândire și simțire. De aceea nu pot ajunge nicicum la centrul, originea sau cauza lor, decât dacă se cufundă iarăși în contemplație și se întorc din nou la sursa lor, din care au fost manifestate, decât dacă se cufundă iarăși în Cuvântul veșnic rostit și se abandonează Cuvântului veșnic rostit, regăsit în voința vieții creaturii, și în Cuvântul veșnic rostit, regăsit în separabilitatea Cuvântului.

Astfel este înțeleasă re-deschiderea față de noua regenerare a vieții umane și a voinței umane. Căci viața umană a fost manifestată la începutul omului prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin suflarea Cuvântului în trupul uman, și a ajuns să aibă simțire, perceptibilitate și voință. Atunci voința s-a desprins de Cuvânt, în care se afla viața fără creatură (fără de început), și s-a manifestat pe sine în separabilitate și vizibilitate de sine, prin percepția dată de cele 5 simțuri. Iar simțirea continuă în prezent și caută Tronul lui Dumnezeu, însă găsește doar o formă măsurabilă, o formă naturală, a creaturii. Și se luptă acum pentru propriul său centru. Căci voința proprie s-a adus pe sine

într-un centru personal și s-a desprins din Întreg, ca și cum ar fi moartă pentru Acesta.

De aceea spune Cristos: „Dacă nu vă convertiți și nu deveniți precum copiii, și nu vă nașteți din nou prin apă și duh, nu veți putea vedea Împărăția lui Dumnezeu”. (Matei 18:4, Ioan 3:5,7) Voința proprie este necesar să se abandoneze iarăși ființării sale, să ajungă iarăși la prima sa naștere, și atunci va fi rostită (suflată) din nou din Cuvântul veșnic, devenind o voință dumnezeiască. Căci tot ceea ce există fără Eternitate trăiește doar în temporalitate, adică ceea ce trăiește și voiește fiind lipsit de Cuvântul cel veșnic, rostit.

Înțelegem că sufletul își are originea în Cuvântul veșnic, ca o putere a Acestuia, și de aceea nu se poate odihni în ființa sau esența timpului, ci își caută Mama, care l-a generat și l-a adus în forma de creatură; însă maniera sau modul lui de a se manifesta face ca el să nu-și găsească Mama.

Prin urmare, întreaga strădanie cu privire la Tainele dumnezeiești nu aduce beneficii, căci este făcută din exterior, fără Dumnezeu, prin percepția de sine, unde simțirea se privește pe sine în Natură în forma sa de creatură. Nu există o înțelegere adevărată sau cunoașterea lui Dumnezeu decât atunci când rațiunea cu formă se uită pe sine și se cufundă din proprie voință în centrul ei, din nou – în același centru din care a provenit – adică se cufundă în Cuvântul cel veșnic rostit al lui Dumnezeu, primind din nou rostirea sau suflul lui Dumnezeu în sine însăși. Și prin știința sau îndemânarea dumnezeiască, manifestată într-o formă separabilă și sensibilă; adică să fie locuința și templul lui Dumnezeu, în care Voia lui Dumnezeu este cea care lucrează, guvernează și voiește. Altfel nu poate exista o cunoaștere adevărată cu privire la Dumnezeu, la Esența sau Ființa Sa.

Căci niciun spirit nu-L cunoaște pe Dumnezeu, nici Cuvântul sau Voia Sa, atât timp cât Cuvântul și Voia lui Dumnezeu nu se manifestă în el și nu acționează în el. Rațiunea obișnuită, lipsită de Lumina lui Dumnezeu, caută doar asemănările chipului său și trăiește după propria sa ipoteză, în care încadrează Ființa sau Esența dumnezeiască, ca și cum ar exista așa ceva. De aici provine conflictul dintre cei învățați în ale rațiunii, astfel se ceartă și se împotrivesc oamenii cu privire la Dumnezeu și la Ființa, Esența sau Voința Sa, căci fiecare își susține propria sa imaginație despre cele dumnezeiești și deține propria imagine a rațiunii sale, care să fie onorată în numele lui Dumnezeu. În realitate este doar o reprezentare a rațiunii obișnuite. Astfel se luptă oamenii pretutindeni în lume cu privire la aceste reprezentări ale rațiunii umane.

Însă un om adevărat, care trăiește în mod drept după chipul lui Dumnezeu, nu are dispute religioase, căci el trăiește în prima sa Mamă, care i-a dat formă, care i-a creat întreaga substanță în duh și trup. Acesta acționează la unison cu Mama sa; el se abandonează în ea, își su-pune voința în fața ei, iar ea îl hrănește. Fiecare calitate a omului cu adevărat abandonat în spirit este hrănită în acest mod. La început, trupul făcut din țărâna pământului este hrănit de pământ; apoi, simțurile și rațiunea, care întruchipează corpul spiritual, sunt hrănite cu astrele sau constelațiile și stelele din care își au originea. În al treilea rând, sufletul este hrănit în principiile sale de Cuvântul, Esența și Ființa lui Dumnezeu; căci din Cuvântul lui Dumnezeu a fost adus și manifestat într-un trup.

Acum, este evident că, dacă nu implică propria sa imaginație și voință în sine însuși, în personalitatea sa individuală, ci se abandonează din nou rostirii dumnezeiești, atunci omul își primește hrana din Cuvântul esențial al lui Dumnezeu, adică din înțelepciunea esențială a lui

Dumnezeu. Aceasta este hrana cu care atinge și dobândește totodată calitățile dumnezeiești; căci fiecare spirit nu caută ceva diferit sau mai profund decât ceea ce se află în imaginea (ființarea) sa esențială, adică în esența din care propria sa imagine a apărut prin imaginație (dumnezeiască). Prin aceasta s-a format și în aceeași esență se percepe pe sine, și prin aceasta are acces la cunoaștere.

De aceea spune Iisus: „Dacă nu vă întoarceți la Dumnezeu, cu voința și percepția voastră, și nu deveniți precum un copilăș, care nu are percepție în imaginația sa, nu-L veți vedea pe Dumnezeu”. De asemenea, „este important să vă nașteți din nou, altfel nu veți moșteni Împărăția lui Dumnezeu”; adică ceea ce este născut din carne, din forma trupească, nu poate moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Însă ceea ce este format și generat în manieră spirituală și prin imaginație spirituală, acela este spirit, duh (*Ioan 3:6*). Căci înclinația spirituală înseamnă viață și pace, iar a avea înclinație și preocupări trupești înseamnă moarte și vrăjmășie față de Dumnezeu, spune Sfântul Pavel (*Romani 8:6,7*).

În forma pe care Duhul voinței se vizualizează în imaginația sa, astfel încât să o imprime și să o cuprindă în sine însuși, acolo se imaginează pe sine în ființă sau esență. Căci niciun spirit nu poate manifesta ceva fără ființă sau esență. Dacă Cel Veșnic nu ar fi Esențial, nu ar exista nimic. Iar dacă Cel Veșnic nu ar avea Voință, nu ar exista nici dorință, putere, cuvânt sau esență.

Într-adevăr, recunoaștem că Voința Celui Veșnic s-a manifestat pe Sine în dorință și imaginație, din Sine Însuși; în El își au originea Natura și creatura. Tot în El își are sursa viața naturală. Ceea ce acum face parte din separabilitatea manifestată de suflul Voinței (dumnezeiești) are propria sa voință și imaginație, pentru a se forma și imagina pe sine conform propriei sale dorințe

și imaginații. Așa vedem în Natura veșnic în schimbare; modul în care Natura se imaginează pe sine în foarte multe tipuri și proprietăți, și cum aceste proprietăți (caracteristici) imaginate își manifestă propria lor dorință.

Prin urmare, înțelegem că omul, mai presus de toate celelalte creaturi, dorește și voiește în conformitate cu 3 proprietăți. Mai întâi el voiește conform înțelegerii sale temătoare, conform dorului față de Dumnezeu ascuns; chiar dacă nu-L vede cu ochii trupești, totuși tânjește după El. În al doilea rând, el tânjește după astrul sau constelația sa, din care a provenit viața sa rațională, adică spectrul său mental; de aceea, viața rațională tânjește din nou după mama sa. În al treilea rând, el tânjește după stelele sau puterile pământesti și celelalte elemente, și are nevoie de ele pentru hrănirea sa. Prin urmare, înțelegem din această foame a sa (pentru aceste aspecte) că el își are originea în acestea 3. Căci există un astfel de spirit triplu manifestat din Esența originară, care se află și în om; există o astfel de esență sau substanță triplă în care lucrează spiritul său, unde fiecare operațiune (activitate) tânjește după Mama sa originară și își primește hrana de la ea.

Înțelegem atunci că sufletul, adică fundamentul lăuntric al omului, în cazul lui Adam, primul om, își are dorința și voința în prima sa Mamă (în Sursa sa primară), adică în Cuvântul și Voința dumnezeiască, care s-au transformat în operarea constelațiilor și în elementele formate prin această operare, și s-a cufundat într-o imaginație falsă, în care hrana dumnezeiască, adică Înțelepciunea esențială a lui Dumnezeu, este retrasă. Din aceasta, împreună cu dorința sa, el s-a desprins din sine însuși, devenind complet orb cu privire la Dumnezeu, iar prima esență dumnezeiască (în care Dumnezeu l-a creat) s-a îndepărtat sau s-a pierdut.

Atunci când sufletul și-a manifestat sau și-a transferat imaginația din esența sau substanța dumnezeiască în proprietatea pământească și astrală, trupul său a devenit de asemenea – din spiritul întreit care era – cu totul grosier și animalic. Căci tot ceea ce manifestă imaginația spiritului în sine însuși, aceea devine și trupul, prin imaginea creată de dorința spirituală. Așa vedem în cazul omului, căci el a dobândit un trup pământesc grosier, în care principiile sunt supuse acum la luptă, contradicție și vrăjmășie; și în el există durere, pervertire și moarte. Însă Dumnezeu îi interzisese în Paradis, în timp ce se afla acolo, să mănânce din cunoașterea răului și a binelui; adică să refuze imaginația, căci altfel va cădea în necesitate, suferință și moarte, și va fi mort pentru Împărăția Cerurilor, așa cum s-a și petrecut. (*Geneză 2:15*)

Când sufletul s-a lăsat pătruns de imaginația pământească, a început să manifeste o formă pământească și a pierdut imaginea (forma) cerească. Pe când el ar fi trebuit să se imagineze (să se manifeste) în Înțelepciunea esențială, adică în Cuvântul ceresc sfânt și esențial, și de acolo să-și ia hrana. După aceea s-a imaginat pe sine în astrul sau constelația exterioră, și în dorința șarpelui (a diavolului). De aceea, din imaginea sa nobilă el a devenit un vrăjitor, un monstru în viziunea lui Dumnezeu, și și-a pierdut forma angelică pe care o avusese, precum și Paradisul și Împărăția Cerurilor. Iar acum, în fundamentul său a rămas amprenta întunericului, în Mânia lui Dumnezeu, și ar fi rămas de-a pururi în această imagine vrăjitoarească, dacă nu ar fi venit să-l ajute din nou marea Iubire a lui Dumnezeu și Cuvântul Său dumnezeiesc, adică Mama sa primară (Sursa sa primară), care să-l inspire și să sufle cu harul Său asupra sa. Astfel că același Cuvânt, în iubirea și taina Sa cea mai profundă, se va da-rui din nou esenței sufletului, cu un nou izvor și o nouă

viață, și va aduce sufletului o nouă hrănire în viață, în care proprietatea sa naturală, pătimașă și dureroasă se va transforma iarăși în imaginea (chipul) lui Dumnezeu.

Această Iubire dumnezeiască imensă va fi moartea voinței îndărătnice, cât și a otrăvii diavolului și a șarpelui. Va ucide chipul monstruos și imaginația falsă, și va manifesta din nou primul chip într-o nouă viață care, prin această iubire insuflată, se va hrăni din nou cu Înțelepciunea esențială a lui Dumnezeu. Iar cu această imagine a dorinței în ea însăși, adevărata știință dumnezeiască se va manifesta din nou și va lucra în viața creaturii, făcând să fie unitate în ființa creaturii.

Pentru acest scop Dumnezeu a creat totodată Îngerii și oamenii, deoarece El a vizualizat cunoașterea Sa veșnică și înțelepciunea esențială în formele create, în și prin care acționează Spiritul etern, și în acest scop a stabilit o armonie a plinătății dumnezeiești a bucuriei, pentru mângâierea veșnică a Îngerilor și oamenilor, precum și a celor care își au originea și viața în Cuvântul și Puterea lui Dumnezeu.

Din acest motiv Cuvântul veșnic al suflului dumnezeiesc, cu manifestarea acestei mari iubiri și nemăsurate grații (care a inspirat sau s-a rostit pe sine din nou în Paradis după Cădere) devine om, și introduce iubirea sa esențială, adică Înțelepciunea esențială a lui Dumnezeu, din nou în substanța noastră cerească, care a fost ștearsă (pierdută) cu privire la Dumnezeu. Și a făcut ca substanța noastră, care fusese ștearsă în privința lui Dumnezeu, să trăiască în El, prin insuflarea Esenței Sale dumnezeiești. Iar prin această Iubire esențială insuflată, care s-a supus esenței sufletelor noastre, precum și cărnii și sângelui nostru, a reușit (prin dorința și voința Sa sublimă) să distrugă voința monstruoasă a sufletului, adică dorința falsă, chipul cel fals, absorbit în sine, precum și imaginația